במדינה

ישראליאדה

● ידיעות אחרונות:

זו הפעם הראשונה שישוב יהודי יוקף עירוב עם בקרה אלקטרונית, שיפעל בכל שעות היממה ויפקח על שלמות העירוב במקום.

המועצה הדתית באופקים השקיעה 10 אלפים ל"י לשם הקמת עירוב חדיש ויעיל. העשוי צוורות בעובי 4 צול, עליהם נמתח כבל פלדה, מסביב לעיירה, לאורך 8 ק"מ. כל קטע מהעירוב החדש צמוד למרכז בקרה, הנמצא בפקוח מתמיד. מנורה אדומה המצויה בו תידלק עם פגיעה בעירוב.

עד כה היה עובד המועצה הדתית הולך כל שבוע סביב אופקים ובודק תקינותו של העירוב, שהיה נקרע לעתים תכופות בשל הרוחות החזקות של הנגב.

משפט

יום ההולדת

מה קורה כשבתעודת־הזהות של אזרח ישראלי לא רשום תאריך הלידה המדוייק שלו, אלא רק שנת הלידה?

פרט קטן זה עשוי להזיק, כפי שקרה לא פעם בבירור בקשות ל־פיצויים מגרמניה. במיקרים רבים מסוג זה עוכבה הבקשה, והמבקשים נאלצו למסור הצהרה בשבועה בפני נוטריון על תאריך לידתם המדוייק.

השבוע התברר כי פגם ברישום הגיל בתעודת־הזהות הציל צעיר ישראלי מעונש חמור. האשמה שהיתה תלויה נגדו: בעילת קטינה. העונש המירבי: ארבע־עשרה שנות מאסר.

איך אפשר לזכור? הצעיר ישב על ספסל הנאשמים באולמו של השופט המחוזי עזרא יורן, הקשיב לטענותיו של התובע, לא הניד עפעף. הוא היה האיש היחידי באולם שלא התרגש למשמע ה־אשמה החמורה שהועלתה נגדו, ציפה בקוצר־רוח לתורו של פרקליטו, עורך־הדין ישעיהו לויט, שיעלה את טענותיו.

לאחר שהתובע גולל בפני בית־המשפט את פרשת האשמה, קם הסניגור לשאת את דברו. הוא הפתיע את השופט ואת קהל הסקרנים, בהצהירו כי שולחו אינו מכחיש כי קיים יחסי־מין עם הצעירה.

הכדור עבר לידי התובע. הוא הזמין את הצעירה לעלות לדוכן העדים, התכונן להמטיר עליה את שאלותיו. במשך הדקות הבאות התנהלה באולם בית־המשפט ה־שיחה הבאה:

התובע: באיזה תאריך נולדת?

העדה: נולדתי בשנת 1947.

התובע: כן, אבל מהו התאריך ה־מדוייק?

העדה: אני לא יודעת מהו התאריך המדוייק.

התובע: מה רשום בתעודת הזהות?

העדה: בתעודת הזהות לא כתוב ה־תאריך המדוייק. כתוב רק כי נולדתי ב־שנת 1947.

התובע: מתי את חוגגת את יום־ההולדת שלך?

העדה: אני לא חוגגת יום־הולדת ב־כלל.

עד התביעה הבא היה אביה של ה־צעירה. גם הוא לא זכר את התאריך המדוייק. „יש לי, ברוך השם, שבעה ילדים. איך אני יכול לזכור את תאריך־הלידה של כל אחד מהם?"

כאשר סיים התובע את החקירה, היה ברור כי הוא לא הצליח להוכיח כי הצעירה היא בחזקת קטינה. לסניגור לא נותר אלא לצטט פסקי־דין קודמים, לפיהם נחשב כתאריך הלידה, במיקרים מסוג זה, יום האחד בינואר של אותה שנה.

השופט קיבל טענה זו, קבע כי ה־נאשם אינו חייב להשיב כלל על האשמה. כי נערה שנולדה באחד בינואר 1947 כבר עברה את גיל ה־18 — הגיל בו הופכת קטינה לאשה מבוגרת לכל דבר, כולל הדבר הקרוי בלשון־החוק — בעילה.

עסקים

מכים לכים

יושב־ראש המועצה הדתית בעיירת־העולים שדרות, רפאל אלמליח, הוא עסקן מסור לתפקידו. הוא דואג לפקח אישית על רוב ענייני המועצה, מקפיד לשמור

(המשך בעמוד 24)

אקדחי המנהלים היו בתיקים – אך אקדחי שוד היהלומים הגדול

ל־ש מיספרים הניראים דמיוניים, שרק ב־קושי הם נקלטים במוחו של האזרח ה־רגיל. מספר כזה, למשל, הוא 4000 קאראט של יהלומים. זהו משקלם של היהלומים שגנדו ביום הששי האחרון במלטשה אחת בתל־אביב.

לפי אומדן ערכה של הסחורה השדודה, היה זה השוד המוצלח ביותר ש־בוצע עד כה במדינה. מתוך 4000 קאראט היהלומים שנשדדו, 80% היו מעובדים ל־מחצה. 600 יהלומים, ביניהם 40 יהלומים גדולים, שמשקלם הגיע ל־50 קאראט, היו מעובדים לגמרי: פרי עבודתו של המיפעל ביום הששי האחרון. יחד עם היהלומים נשדדו כמאה קופסות פח, שהכילו סחורה המיועדת לעיבוד.

רק בדרך נס יכלו פועלי המיפעל להמ־שיך בעבודה. כי השודדים לא השגיחו בקופה שניה שנמצאה במשרדי המלטשה, אותה קופה בה שמורים מדי יום יהלומים גדולים מבדילה בינו ובין אולם העבו־דה. כל המיפעל נמצא בקומה שלישית של בית ישן.

בעל המיפעל לא נמצא בדרך כלל במל־טשה. הוא יושב במשרדו, ברחוב אחוזת־בית. הוא נותן אמון מלא במנהל המיפעל, משה בלאוויס. פעם בשבוע, ביום הששי אחרי העבודה, בא אפרים קוצ'נר לקבל דו"ח על העבודה השבועית. פרט לבעל המיפעל ולמנהלו, השתתפו הפעם בישיבה שני מנהלי העבודה, שלמה מרין ושמחה פינקלשטיין.

חמש דקות לפני כן עזב את המיפעל אח־רון הפועלים. הוא סיים את עבודתו ומסר את הסחורה המעובדת למנהל. שתי דקות אחריו עזב את המיפעל נג'יה לוי, המוכר בכינויו „במבי". במבי הביא עמו שישה יהלומים. חמישה מביניהם היו מעובדים. השישי, הלא מעובד, היה בגודל חמישה קאראט. באותו ערב נעצר במבי על־ידי ה־

היהלומים שנותרו: כאלה היו 4000 הקאראט שנשדד

שנועדו לעיבוד ביום המחרת. היא הכילה 150 קאראט של יהלומים.

השודדים לא הסתפקו באוצר הענקי של היהלומים שנפל לידיהם. עשרים דקות ה־שוד, במלטשה שבפינת הרחובות יצחק שדה־שונצ'ינו — במרכז התעשייתי של ה־עיר — הביאו לפושעים גם רווח נקי אחר: 6500 ל"י, ואקדח, השייך לבעל המיפעל.

השוד היה מוצלח לא רק מבחינה זו. תיכננו וביצעו המדוייקים הוכיחו, כי ה־פעם ביצעו אותו אנשי עולם תחתון בעלי וותק ויידע מקצועי מעולה.

★ ★ ★

תת־מקלע בידיים עצבניות

ה שעה היתה ארבע וחצי אחרי הצה־רים. כמו בכל יום שישי אחר, התאספו אנשי הנהלת המיפעל של אפרים קוצ'נר ב־משרד המלטשה. רק מחיצת עץ עם הלו־

משטרה, כחשוד בקשר לביצוע השוד.

בשעה ארבע ושלושים היו אפרים קוצ־נר ומשה בלאוויס שקועים בשיחה רעשנית על ענייני המיפעל. גם הם וגם חבריהם, ש־נמצאו בחדר, לא השגיחו בשני האלמונים שחלפו ליד שמשות המחיצה. „הכל היה כה קרוב לגמר העבודה, שהיינו בטוחים שזה מישהו מהפועלים שחזר למיפעל," סיפר בלאוויס.

שני המנהלים הפסיקו את שיחתם הקול־חת כשדלת המשרד נפתחה, וקול מעוצבן ציווה: „ידיים למעלה!" בפתח הדלת עמד גבר נמוך ורחב כתפיים, שהבש על ראשו כובע גרב שכיסה את כל פניו. הוא הח־זיק בידו תת־מקלע מדגם לא מוכר. הנוכ־חים היו בטוחים שלא היה זה סטן או עוזי. קרוב לוודאי שהיה זה תת־מקלע מדגם קרל גוסטאב.

„שכבו על הריצפה!" היתה פקודתו ה־